

POSTANOWIENIE

31 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 31 marca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku K. S.

z udziałem J. S., M. M., L. S., B. S., R. S., M. B., M. Z.

o dział spadku po H. S. i zniesienie współwłasności,
na skutek skargi kasacyjnej K. S.

od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z 28 kwietnia 2021 r., IV Ca 165/19,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 28 kwietnia 2021 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie oddalił apelację wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim rozstrzygającego w przedmiocie podziału majątku wspólnego i działu spadku.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia złożyła wnioskodawczyni wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżąca oznaczyła wartość przedmiotu zaskarżenia na 201 725 zł, a w uzasadnieniu wskazała, że na podaną wartość składa się kwestionowany przez nią obowiązek spłat w wysokości 100 862,50 zł oraz pozostawienie we współwłasności udziałów, których wartość wynosi również 100 862,50 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt k.p.c. skarga kasacyjna nie przysługuje w sprawach dotyczących zniesienia współwłasności i działu spadku, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. W sprawach tych, w razie zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy, wartość przedmiotu zaskarżenia nie odpowiada wartości całego dzielonego majątku, lecz wartości konkretnego interesu (roszczenia, żądania) lub składnika majątkowego, którego dotyczy środek zaskarżenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, nr 4, poz. 60; z 20 lutego 2015 r., V CSK 239/14; z 6 listopada 2015 r., II CZ 76/15; z 13 stycznia 2017 r., III CZ 61/16; z 26 października 2017 r., II CZ 64/17; z 12 stycznia 2018 r., II CZ 85/17; z 28 lutego 2018 r., II CZ 108/17).

W niniejszej sprawie zarówno w apelacji, jak i obecnie w skardze kasacyjnej, skarżąca kwestionowała zasądzenie od niej kwoty spłat zawyżonej rzekomo o 100 862,50 zł w związku z uwzględnieniem tego, że skarżącej przysługują udziały w działkach gruntu, co do których zarządzono sprzedaż w drodze egzekucyjnej. Wartość tych udziałów odpowiadała kwocie, o którą, zdaniem skarżącej, zawyżono wysokość zasądzonych spłat.

Powyższe kwoty nie ulegają sumowaniu w celu określenia wartości interesu majątkowego skarżącej w niniejszym postępowaniu. Mogła ona albo pozostać współwłaścicielką udziałów w gruncie przeznaczonym do sprzedaży licytacyjnej o wartości 100 862,50 zł, z obowiązkiem spłaty tej kwoty na rzecz pozostałych współwłaścicieli (co w rzeczywistości nastąpiło), albo utracić te udziały na rzecz pozostałych współwłaścicieli z jednoczesnym zwolnieniem z obowiązku spłaty 100 862,50 zł (o co wnosiła w apelacji). Wymieniona kwota nie podlega duplikacji, gdyż w sposób sztuczny zawyżyłoby to wartość przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy nie jest związany wskazaną przez skarżącą wartością przedmiotu zaskarżenia i może dokonać jej sprawdzenia na podstawie akt sprawy, z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 czerwca 1997 r., II CKN 47/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 180; z 18 marca 2015 r., III CSK 419/14; z 1 grudnia 2016 r., IV CSK 247/16; z 20 grudnia 2018 r., II CSK 749/17; z 22 lutego 2019 r., I CSK 436/18). Mając to na

uwadze, Sąd Najwyższy przyjął, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi w rzeczywistości 100 862,50 zł, co oznacza, że nie przekracza 150 000 zł. Kwota 100 862,50 zł wyznacza maksymalną wartość interesu skarżącej podlegającego ochronie skargą kasacyjną, co czyni skargę niedopuszczalną (art. 519¹ § 4 pkt 3 k.p.c.).

Z tego względu Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 13 § 2 oraz art. 519¹ § 4 pkt 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną.

[SOP]

[ms]